

Николай Милчев

По стечение на обстоятелствата Николай Милчев бе скъп гост на Българския културно-просветен клуб в Прага заедно с колежата си Магдалена Абаджијева, преди да бъде гост на рубриката ни „Библиотека“. Талантливият поет е роден през 1958 г. в Плевен. Детството и юношеството му преминават в град Ловеч, където завършва гимназия. Продължава образованието си във Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“, включвайки се и в творческите търсения на студентския кръжок „Емилиан Станев“. Автор е на много поетични книги, между които „Лирика“, „Случайно и определено“, „Бяла залисия“, „Изневиделица“, „Пейзажи с Лолита“, „Очи широколистни“, „Мокра светлина“, „Прелъст и светогорски стихотворения“. Сътрудничи на целия литературен печат, негови стихове са излъчвани по Българското радио, БНТ и др. Автор е на стихове за деца, на текстове за детски песни и на детския мюзикъл „Таласъми без налъми“. Водил е предаването „Поетична сряда“ в Телевизия 2001, където е представил над 50 млади автори. Носител е на национални литературни награди – за студентско творчество (Шумен, 1982), наградата „Николай Хрелков“, наградата на СБП за детско-юношеска поезия (1995), наградата „Девин“ (2004), лауреат е на конкурса „Златен ланец“ на в. „Труд“, стихосбирката му „Прелъст и светогорски стихотворения“ е удостоена с голямата награда на вестник „Словото днес“. Негови стихове са преведени на руски, английски, немски и унгарски. Бил е заместник-главен редактор на в. „Средношколско знаме“. Работи като учител в 105 СОУ „Атанас Далчев“ в София.

Из стихосбирката „Прелъст и светогорски стихотворения“

Атон

В Света гора не можеш да настъпиш пеперуда
и върху котките да сложиш кръстчета от лайка.
Тук светлината денонощно над маслините се труди,
а под маслините седи и Си играе Божията Майка.

Тя още е дете. И с костенурката за кукли Си говори.
А после къса цветовете на огромен копър.
Светът е изменен, че има десет пръстчета опора,
и затова е объл, удивителен и мокър.

Между морето и върха върви на мравките керванът
и мъкне сол, която в снеговете ще зарови.
На колене е слънцето, а трябва за сърцето да се хване,
за да дочака облака и гънкото му слово.

Случаен пътник съм – сандалите ми лепнат за тревата.
Но обикалям в кръг и стигам до смокиня.
Един кълвач трепти и е от крехко злато,
и не помръква повече от хиляди години.

Ако разказвам още, ще срещна на тишината словореда
и малката Мария ще си тръгне, без да ме познае.
По-нисък съм от цвят и вече мравката ме гледа,
както се гледа шипка, клонка или заек.

Не се страхувам да приличам на къртица,
която диша и живее замъглено.
Мария става – тръсва дивите къдрици
и с десет пръстчета докосва цялата вселена.

Очите на Бога

Те са встрани от пътя – в пропагта...
Зелени са, с мехурчета от жаби.
Изящно е, че в локвите така
самият Господ своя цвят представя.

Те са очи, защото аз съм тук.
И са вода, и са тревисти кръпки.
Огромен славей – див и самоук,
ги отразява и от тях изхвърква.

Една пъстърва с пръсти на светец
Заплита миглите им в сянка на маслина.
А после вятър... вятърче... ветрец...
И капчица – до неизбежност синя.

Аз ги следя... И със лице на рис
навеждам плахо своята муцуна.
А камъчета – като бял ориз –
димят на дъното от хиляди години.

Какви очи... И как да си простя,
че слушам скакалеца, който срича?
А той е бебе – рони светлина
и на кафяво ангелче прилича.

Не съм способен на всевиждащ стих,
но съм решен да гледам до последно.
Наведох се и от очите пих,
и дишах дълго, докато изчезна.

Тогава тръгнах и вървя насам.
И със нозе на тъжна костенурка
прекращвам локвите, в които като в храм
едно листо и досега се гмурка.

Молитва

Ти, който даваш дъжд и на дъжда Си Господ,
ръката Си задръж – сега земята пости.
Сега земята страда и цялата е в бръчки.
Но Ти вдигни ограда за лозовата пръчка.

Ти, който правиш грозде и лозето Те чака,
спусни душа на дрозда, опашка дай на сврака
и завържи сандала на мекото лисиче –
да може до премала по Твоя гръб да тича.

Иди, където диша пресишло потокът,
и научи да пише ръката на жабока.
Седни една минута – да чуеш как говори
прозрачната кошута на падналия орех.

Ти, който имаш длани, по-алени от вишни,
дай на вълка да диша тъгата си предишна.
На агнето венчето сложи върху рогцата
и остави сърцето да ходи по водата.

Ти можеш да посееш върху небето жито,
да спреш на суховея кафявите копита.
Да нарисуваш къща и в къщата да идеш
с пет залька насыщни и две велики риби.

Ти можеш да постелеш на куцащия пътя,
да позволиш в неделя кокошката да мъти.
Да събереш яйцата от всичките години,
а после при децата да седнеш да починеш.

Ако това направих, аз ще си спра езика,
защото мойта слава е да остана никой.
Но все пак Ти се моля – дай ми една маслина –
да мога да я гая, когато Си заминеш.